

σίου τινός τραπέζιτου, ἐμπεριεῖχον ξένωντον θηραϊκὸν οἶνον. Συχνάκις κανθίσσονται, ἵνα καὶ πάλιν πληρωθῶ, διέπρεπον ἐπί τινος τραπέζης μεγαλοπρεπῶς ἐστρωμένης. Τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ ἀπέπνεε τὴν κομψότητα καὶ τὸ μεγαλογαλεῖον... πλὴν καὶ πάλιν ἐπόθητα τὴν φυιδρότητα τοῦ μικροῦ δείπνου.

Μετ' ὀλίγον ἡ τύχη μὲν ἔρριψεν τίς τὴν κατοικίαν παίκτου τινός· ὅποια θέσις λυπηρά!... Ἐμπεριεῖχον ἐνίστε σῖνον, ἀλλ' ἔτι συνεχέστερον ὑδωρ, τὸ μόνον ποτὸν τῶν τέκνων τοῦ οὐτών ἐπιδιώκοντος τὸν πλοῦτον κυρίου μου. Τέλος ἐγκατέλειψε τὴν οἰκίαν ταύτην ὅπως εἰσέλθω παρὰ τινι γραίᾳ θυρῷ. Αὕτη δὲ μὲν ἐγέμισεν οἰνοπνεύματος καὶ συνεχῶς μὲν ἐπεσκέπτετο μετὰ τῶν γειτονισῶν της. Εἰκῇ ήτην λίαν εὐτυχῆ. Τὰ περὶ ἐμὲ φληναφήματα ἐρχίδρυνον τὴν ζωὴν μου, ὅτε ἐσπέραν τινὰ καθ' ἥν ἔπιε καὶ ἐφλυάρησε περισσότερον τοῦ συνήθους, ἢ κυρίᾳ μου, ἐπαναφέρουσά με εἰς τὸ ἐρυμάριον, μὲν ὥθησε βιαίως πρὸς ἔπιπλόν τι... Ἐρραγήθη!... Αὕτη ἔστι πληγὴ, ἀπὸ τῆς ὅποιας οὐδέποτε θεραπευόμεθα, ὡς γυνώσκεται... ἀδελφή μου! οὐχ ἡτονοὶ νέοι μου κύριοι σκεφθέντες ὅτι ἡδυνάμων κατά τι ἀκόμη νὰ χρησιμεύσω, μὲν ἐγέμισαν πετρελαίου πρωρισμένου νὰ φωτίῃ τὰς ἀθορύβους καὶ φιλικὰς συνεδριάσεις τῆς Συντάξεως τοῦ Ζακυνθίου Ἀρθώρος.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀναμένω τὸ τέλος τοῦ πολυταράχου σταδίου μου. Εἴθε σείς, ἀδελφή μου, νὰ μὴ ὑποστῆτε ὅτι ἐγὼ ὑπέστην· εἴθε νὰ μὴ σᾶς θαρβήσῃ ποτὲ ἡ λαμπηδῶν τῆς δόξη! Τὸ κατ' ἐμὲ, θὰ ἐνύμιμωμαι πάντοτε ἵτι αἱ εὐτυχέστεραι τῆς ζωῆς μου στιγμαὶ ὑπῆρξαν μόνον ἐκεῖναι, κατὰ τὰς ὅποιας ἐμπεριεῖχον μηλίτην ἢ λάκυρον.

Ο ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

ΤΟΥ ΥΜΕΝΑΙΟΥ.

‘Ο χάρτης οὗτος εἰκονίζει δι’ ὀλίγων γραμμῶν τὴν εὐρυτάτην ἐκείνην χώραν τὴν πρὸ πολλοῦ διεγείρουσαν πλειστῶν περιηγητῶν τὴν πολυπραγμοσύνην, καὶ ἡτοις παρέσχε θέμα πλειστῶν παρατηρήσεων. Ἐπειδὴ δῆμως οἱ δημοσιεύσαντες αὐτὸν διαβεβαιοῦσιν ὅτε τὸν ἔχαρακαν μετ' αὐστηρῆς ἀκριβεῖας, ἡμεῖς παρατίθεμεν ἐνταῦθι τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ οἷα δισκοινώθη ἡμῖν πρὸς χρήσιν τῶν ἀναγνωστριῶν ἐκείνων τοῦ Ζακυνθίου Ἀρθώρος, οἵτινες ποθοῦσι νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐκδρομήν τινα εἰς τὴν τρισμάκαιραν ἐκείνην χώραν.

Τὸ Βασίλειον τοῦ Υμεναίου κείται εἰς εἰκοσι μοιρῶν μῆκος καὶ δεκαενέα πλάτος, ὥστε τὸ κλίμα του, ἡ μᾶλλον ἐκείνο τῶν γονιμωτέρων ἐπαρχίῶν του, ἔστιν ἡ διακεκαυμένη ζώνη. Καὶ μακρόθεν μὲν θεωρουμένη, ἔλκει πολὺ τὸν προσπλέοντα ἡ ἀποψίς τῆς χώρας ταύτης, πλὴν βαθμιαίως ἀποδάλλει τὰς χάριτας αὐτῆς ἐφ’ ὅστον εἰς αὐτὴν χωροῦμεν. ‘Η πρώτη ἀκτὴ, εἰς ἥν προσορμίζουμεθα, δύνομά κεται δικινή τοῦ πόθου, διθεν μεταβαίνει τις ταχέως εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ κόρου. Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ διπερβῇ τις τὸ εἰρημένον ἀκρωτήριον, καὶ δι’ ἐπιχειρῶν τοῦτο συχνάκις συντρίβεται εἰς τὸν ακόπελον τῆς ἀποστροφῆς. Ἀποφυγῶν τὸν κίνδυνον τοῦτον διαπλέει τις ἐν πληρεστάτῃ νηυεμίᾳ μέχρι τοῦ δρομοῦ τῶν ἀμοιβαίων τύπων. Ἐνταῦθα ἡ πεδιάς παρίστηται θέαμα ὀλίγον ἐλκυστικόν. Πρὶν δὲ ἐλλιμενισθῇ τις εἰς τὸν δρόμον τοῦτον, οὐχὶ σπανίως σαλεύεται διπὸ τῶν κυμάτων τῆς ζηλοτυπίας ἢ διπὸ τῶν ἀνέμων τῆς δυσθυμίας. Οἱ πλειστοὶ τῶν διαπλεόντων ἐπιθυμοῦσιν ἢ ἀνέλθωσιν ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου δρόμου εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἀδυνατον. Αφι-

χθείς δὲ εἰς τὸν δρμὸν τῶν ἀμοιβατῶν τύπων, συχνάκις καταλαμβάνεται τις ὑπὸ σφρόδρου θορῆ καὶ δρμητικῶν ρευμάτων, ἀτινα παρασύρουσι τοὺς ναυτιλλομένους εἰς τὸν κόλπον τοῦ γῆρατος, ὃπου ἐν γένει οἱ θαλασσοπόδοι ἀποθάλλουσι πᾶσαν ἐλπίδα, καὶ οὐδὲν ἔλλο ἀναμένουσι πλέον ἢ τοὺς σφρόδρους ἐκείνους ἀνέμους, οἵτινες διὰ τῆς πνοῆς αὐτῶν ἀποξηραίνουσι τὸ πᾶν.

Εὗταχής, ὡς προσφίλετος μου ἀναγνώστριαι, ὁ δυνάμενος νῦν ἀγκυροθολήσῃ διαρκῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀμοιβατας ἀγάπης, δοῖς εἰταὶ μεταξὺ τοῦ λιμένος τοῦ πόθου καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ κόρου.

"Οἱ ἄγαγκαιοι πρὸς συμπλήρωσιν μιᾶς

Στήλης.

Συνωδεύετο εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάπτυσιν ἀνθρωπός τις, ὁ δποῖος ἀπὸ χρεωκοπίας εἰς χρεωκοπίαν κατέρθωσε νὰ κληροδοτήσῃ εἰς τὴν χήραν του δύο ἀκατομμύνια δραχμῶν.

Τὸ πλῆθος ἦτο ἄπειρον.

Εἴ; τῶν συνενόχων τοῦ μακαρίου ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον:

—Χαῖρε, εἶπεν οὗτος μετὰ λυγμῶν, χαῖρε φίλε εἰλικρινὲς, οὐδὲν γε πιστέ εὐφέρεις μετὰ σου τὰ δάκρυα ἀπάντων τῶν γνωρίμων σου· σοὶ φέρεις....

—Καὶ πεντακισχιλίας δραχμὰς ἴδιας· μου, προσέθηκεν εἰς τῶν παρευρισκομένων.

* * *

"Η δεσποινὶς Α*** πάντοτε πιστὴ εἰς τὸν ἐραστὴν της, μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀπομάκρυσιν, τῷ ἔγραψεν ἡμέραν τινὰ τ' ἀκόλουθα:

«Ἐπαναπαύθητι ἐπὶ τὴν σταθεροτητά μου, καὶ ἐν ἐμελλεῖς νὰ μείνῃς ἀκόμη εἰς Καλάμας.... δύο μῆνας.»

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ.

Προτιμᾶτε πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν φιλίαν τῶν δμοίων σας· οἱ μικροὶ φίλοι προσφέρουσι τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας.

Οἱ τύραννοι έσαιλεῖς φοβοῦνται τὴν εὔφυΐαν ὡς οἱ νυκτοκλέπται τοὺς φανούς.

Ο πατήρ ἐκεῖνος ὅστις παρεδόθη εἰς τὴν οἰνοκοσίαν, πίνει τὸ σίμα τῶν τέκνων του καὶ τὰ δάκρυα τῆς συζύγου του.

Η φύσις συνδέεται μετὰ τῆς μεγαλοφύΐας δι' αἰώνιον συνθήκης· δο, τι ὑπόσχεται ἡ μεγαλοφύΐα, ή φύσις τὸ ἐκτελεῖ πάντοτε.

Τηπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ πλάσματα, τῶν δποίων ἡ καρδία δμοιάζει πρὸς ξενοδοχεῖον, ἐνῷ οἱ περιηγηταὶ τῆς σήμερον καὶ τῆς αὔριον ἀπολαμβάνουσι τὰς φιλοφρονήσις ἐκείνων τῆς χάρης· ἐν τούτοις τὰ ἐπιπλα φθείρονται.

Ο ἕρως ἔστι κωμῳδία ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερούσων· αὗτη διδάσκεται πάντοι ἀνευ δαπάνης· σκηνογραφιῶν καὶ ὑπὸ δύο μόνον προσώπων. Η κωμῳδία αὕτη, κυρίως δμιλοῦντες, μίαν ἔχει πρᾶξιν—τὴν τῆς λύσεως.

